

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. november 27.
(vasárnap)

Horváth Géza

1. KÉT ADVENT KÖZÖTT

Énekek: 657,1; 321,1-3; 307,3; 321,4-5; 630

Lekció: Lukács 1,68-75

Alapige: Titus 2,11-13

Mert megjelent az Isten idvezítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk a jelenvaló világon, várván ama boldog reménységet és a nagy Istennek és megtartó Jézus Krisztusunk dicsősége megjelenését.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk az Úr Jézus Krisztusban, hálás szívvel magasztal, dicsőít téged a te néped ezen a reggelen is, itt mi is, ezen az istentiszteleten azért, mert ismét eljuttattál bennünket erre a napra, advent első vasárnapjára.

Köszönjük, hogy belesodálkozhat a szívünk ismét abba az örökkévaló szeretetbe, amely Krisztusban felénk hajolt. Ahogy énekeltük: Bétölt az időknék teljessége, és eljött, akit vártak a te gyermekeid az Ószövetségben. A hívők, akiknek a szívében ébren tartottad mindig ígéreteidet, és ők erre hol több, hol kevesebb odaszánással tudtak válaszolni. Hol elcsüggedtek, hol új erőt vettek.

Köszönjük, hogy eljött az a nap, amelyen Jézus Krisztus testet öltött. Eljött azért, hogy szolga legyen, és az uraknak Ura az én dolgomat a maga dolgává tegye. A mi bűneinket felvigye testében a fára, és eleget tegyen Isten igazságának.

Urunk, engedd, hogy ismét belesodálkozzunk, és ha valaki még nem ebbe csodálkozott bele, a te Szentlelked munkálkodjon úgy a szívében, hogy ezt vegye észre, hogy higgyünk az ígének, a kijelentésnek, a tényeknek.

Ezért kérünk, a mai napon is prédikáld szent ígédet, felséges Isten. Ne csak itt közöttünk, hanem sok-sok helyen. A megfeszített, feltámadott, élő Jé-

1. KÉT ADVENT KÖZÖTT

zus Krisztust, akinek sebei által ma is meg lehet gyógyulni, és aki által bizalommal járulhatunk a kegyelem királyi székéhez.

Kérünk, szentelj meg most bennünket jelenléteddel. Minden hiábavaló gondolatot, érzést, minden világiasságot, Urunk, te végy el tőlünk, tisztíts meg teljesen, hogy hadd legyen fényedből fénysugár az életünk.

Könyörülj meg, hogy az igének hallgatói, befogadói és megtartói lehessünk.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet advent első vasárnapján. Az advent magyarra fordítva annyit jelent: Ő jön.

A mai igénk szerint azonban először ezt a kifejezést múlt időben kell használnunk: Ő jött. Mert ha Isten éltet bennünket, akkor 2-3 vasárnapon keresztül ennek az igének a tanítását nézzük meg. Ma csak arra az első versre figyeljünk, ami itt a 11. vers, hogy „megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.”

Advent a hívő számára először is nem azt jelenti, hogy Ő jön, hanem először azt jelenti: Ő jött. Volt egy esemény, van egy tény, amelyen senki és semmi nem változtathat, mert amikor betölt az időknak teljessége, akkor Isten kibocsátotta Fiát ebbe a világba. Aztán majd jövő időben is elhangzik, hogy Ő jön, Ő jönni fog, mert a 13. versben azt olvastuk, hogy éppen ezért várjuk ama boldog reménységünket: Jézus Krisztusnak dicsősége megjelenését. Közben van a 12. vers, amelyben azt fogjuk megnézni: akkor a két advent között mi a feladatunk, mi a kötelességünk, mi a felelősségünk. Tudniillik hogyan éljünk akkor e jelenvaló világon.

Éppen ezért, amikor ezt az igeverset megnézzük, hogy megjelent Isten üdvözítő kegyelme, akkor legelőször is arra kell figyelniünk, hogy Pál apostol egy nagy evangéliumot közöl Titusszal, és Tituszon keresztül azzal a gyülekezettel, ahol szolgált, és az igén keresztül minden gyülekezettel, ahol ez az ige felhangzik. Ez egy nagy evangélium. Pál apostol olyan sokszor használja ezt a kifejezést. Egészen személyessé teszi: az én evangéliumom, mert az ő életét annyira áthattotta az evangélium üzenete.

Ez nem véletlen, hogy Pál apostol ezzel kezdi ezt az igerészt: „mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”, és csak azután mondja azt, hogy várjuk a mi boldog reménységünket, Jézus Krisztusnak a megjelenését. Akiről tudjuk, hogy megjelenése ítéletet is fog tartalmazni, mert azért jön vissza, hogy megítéljen élőket és holtakat.

Éppen ezért az ige drága és első üzenete az, hogy ember, vedd észre, hogy Isten ígéje a számodra először is nem fenyegetést tartalmaz, hanem örömhírt, evangéliumot. Ez egyébként végigvonul az egész Biblián, az egész Szentírásán, hogy az Isten az ember számára nem számonkérést tart, nem fenyegetést ad, hanem először is evangéliumot hirdet. A Bibliának van egy olyan üzenete, amit a mi eleink szépen kibányásztak és komolyon vettek, hogy a kegyelem mindent megelőz.

Ezért Pál apostol mielőtt arról beszélne, hogy mit tegyünk, hogyan várjuk vissza Jézus Krisztust, először evangéliumot közöl, örömhírt ad tudtul, mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme.

Ez azért fontos, mert vannak olyan szekták, amelyek tűzzel-vassal téríté-
nének. Bizonyára mi is talákoztunk ilyenekkel, mert megvan a norma, ki van
adva nekik, hogy hány házat kell bejárni, hány újságot kell elpasszolni, hány
könyvet kell eladni. — Érdekes, hogy amikor engem is megszólítottak, mert
nem tudták, ki vagyok, akkor azzal kezdték: tudom-e, mi lesz, ha itt lesz a világ
vége? Tudom-e, hogy csak kik fognak üdvözülni, tudom-e, hogy csak 144 ezer
lesz a mennyben? — nem folytatom. De azt vettem észre, hogy az ige nem ezt
mondja nekünk. Legalábbis először nem ezt mondja.

Isten igéje nem fenyegetően jön felénk, hanem örömhírrrel. Isten igéje elő-
ször is nem ítélni akar bennünket, hanem vigasztalni. Mert megjelent az Isten
üdvözítő kegyelme.

Figyeljünk csak erre a gyönyörű, szép mondatra: Azért van ez így, mert a
Szentírás, amikor arra kéri az embert: térjen meg, forduljon az ő Urához, ke-
resse az Istenét, amíg megtalálható, hívja segítségül, amíg közel van — ezt a
Biblia nem azért teszi, hogy ezt ember, te félelemből tedd, hanem a Biblia azt
mondja: ember, te ezt hálából tedd!

Az embert mi kell, hogy ösztönözze a megtérésre? Hogy mondja az ige? Az
Isten jósága. Nem tudod-e, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?

Ugye, hogy milyen nagy tanítása az igének, hogy mi nem azért jöttünk az
Úrhoz, mert féltünk az ítélettől, hanem azért jöttünk az Úrhoz (mert csak ezért
lehet jönni az Úrhoz), mert megértettük, hogy mit jelent az üdvözítő kegyelem.

A Bibliában találunk példát is erre, és sokan azt gondolják, hogy ezek az
emberek úgymond: megtértek. De nem tértek meg, mert pontosan ezért nem
térhettek meg az Úrhoz, mert a félelem hajtotta őket. Ilyen volt például Ak-
háb. A Királyok könyvében le van írva, hogy ő az élete vége felé megijedt, hogy
Isten számon fogja kérni. De a félelem nem visz oda bennünket a Golgota ke-
resztjéhez.

Nabukodonozor is ilyen volt. Dániel könyvében olvassuk. Azt gondolják,
hogy ő megtért, mert elkezdte dicsérni az Istent, de a félelem nem visz az Is-
ten-dicséretre. Az Isten-dicséretre a zsoltárírókat is mindig a hála vitte oda:
„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét. El ne feledkezzél
semmi jótéteményéről” — és jön az ok: „Mert megbocsátja minden bűnödöt,
meggyógyítja minden betegségedet.” — Megértették az evangéliumot, az öröm-
hírt.

Milyen csodálatos, hogy a Szentírás soha nem azzal kezdi: ember, el fogsz
veszni, hanem azzal: ember megmenekülhetsz. Nem a fenyegetés a fontos a
Szentírásban, nem az az elsődleges, hanem az örömhír, az evangélium.

Ebben a mai igeszakaszunkban is, amit majd még két vasárnapon meg
fogunk nézni, ha Isten éltet bennünket adventben, akkor az első így hangzik:
„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme.” — Pál apostol tudta, hogy az em-
berek az evangéliummal lehet és kell megszólítani.

1. KÉT ADVENT KÖZÖTT

Másodszor, hogy megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, az azt is jelentette: ha ez az üdvözítő kegyelem Istentől jött, akkor ez azt jelenti a számunkra, hogy az emberen csak felülről, az Istentől jövő segítség tud könyörölni. Senki más.

A 121. zsoltár írója megkérdi: „Honnan jön az én segítségem?” De rögtön válaszol is rá, mert ő tudja, honnan jön, és azt mondja: „Az én segítségem az Úrtól van.” — Mert, ez, hogy megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, ezt jelenti nekünk: honnan várhatunk mi segítséget. Semmiképpen nem onnan, ahonnan a világ várja. Nem onnan, ahol az Isten nélkül élő emberek várják.

Kitől várják a segítséget? Először is saját maguktól. Mondja is a közmondás: „Segíts magadon...” Ez valóban nagyon betanult, begyakorolt módszer, hogy különféle praktikákkal, dolgokkal te tudsz magadon segíteni. Te vagy a magad szerencséjének a kovácsa, te tudod a magad útját igazgatni. Na, rajtad van a hangsúly.

Itt azt mondja az ige, hogy az embernek csak az egyetlen sansza, egyetlen esélye, az egyetlen lehetősége, hogy egy Istentől jövő üdvözítő kegyelem tud raja könyörölni. Nem segíthetnek mások rajtunk. Éppen ezért a mai igénk azt mondja: csak Jézus az, aki segíthet, üdvöt nem ad más, csakis Ő. Ezért a mi segítségünk az Úrtól van. Sose felejtjük el!

Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, be akarja írni Isten a szívünkbe, hogy a mi segítségünk tőle volt, tőle van, tőle lesz... Ezért csak Őreá bízhatjuk magunkat.

Ez a kis szó az elején: *mert* megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, ez ezt az evangéliumot és ezt az ígét tulajdonképpen tényé teszi. Én ezt így értettem meg. Ez a csodálatos: megjelent. Valaki hiszi vagy nem, elfogadja vagy nem, él vele vagy nem — az mindegy. Ez nem befolyásolja azt, hogy volt egy tény, amikor betölt az idők teljessége, az Isten elküldte az Ő egyszülött Fit erre a világra, hogy éljünk általa.

Éppen ezért Pál apostol nem azzal kezdi, hogy mi a hit kérdése (majd arról is fogunk beszélni), nem először a mai igében azt szögezi le, hogy mi a tény. Azért mert majd később erre a tényre fog építeni. Mert a hívő embernek a hite az nem valami bizonytalanra épül, nem légvárra épül, hanem biztos alapra. Ha nem lenne ott ez a biztos alap, nem lenne mire épülnie a hitünknek. De megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, tehát az embernek a hite, hitből fakadó cselekedetei, szent és odaszánt élete biztos alapokon, biztos tényeken nyugodhat.

Egyébként a Biblián ez nagyon szépen végigvonul, hogy a hit nem az, hogy amit nem tudok megfogni, azt elhiszem. A hit mindig egy tényeken alapuló valóság. Isten munkáján, művén, cselekedetén nyugszik, mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme.

A harmadik üzenete igénknek, hogy miért is olyan nagy evangélium ez, hogy megjelent Isten üdvözítő kegyelme: azért, mert nem ezt érdemeltük volna. Az ige azt is elmondja nekünk, hogy ehelyett mi mit érdemeltünk volna. Mi jelenjen meg? Isten haragja! Nézzük meg a Róma 1,18-t.

Érdekes, hogy most, hétfőn, vettük a Római levél üzenetét a Biblia-iskolában, és ott is elmondtam, hogy a Római levél is evangéliummal kezdődik. Nem

kezdődhet mással. Pál apostol ott dicsőíti Isten örömhírét, Isten evangéliumát, amely Istennek hatalma minden hívőnek üdvösségre. Azt mondja: ezt az evangéliumot akarom hozzátok is elvinni. Utána rátér Pál apostol arra: „mert nyilván van az Istennek a haragja a mennyből, az emberek minden hitetlensége és hamissága ellen, akik az igazságot hamissággal feltartóztatják.”

Mi a nyilvánvaló? Isten haragja. Pál miről beszél? Nyilvánvaló lett (a görögben epifánia) az Isten üdvözítő kegyelme. Miért? Azért, mert azt mondja Isten igéje, hogy amikor Jézus Krisztust megígérte Isten, és kibocsátotta ebbe a világba, akkor megelőzte ez az üdvözítő kegyelem az Ő ítéletét, haragját. Nagyobb ez a kegyelem. És egyszer, amikor Jézus Krisztus visszajön, akkor már nem így lesz, de most még ebben a korban élünk.

Két advent között élünk. Amikor azzal kezdjük az üzenetet, az advent ünneplését, hogy megjelent az Isten üdvözítő kegyelme. Ez azért evangélium, mert az embernek meg kell értenie: nem ezt érdemelnénk. Mi azt érdemelnénk, amit Sodoma meg Gomora. Meg azt érdemelnénk, amit Ninive majdnem megkapott. Mi azt érdemelnénk. Ehelyett az Isten üdvözítő kegyelméről beszél az ige.

Azt is nézzük meg most, hogy miért mondja azt: üdvözítő kegyelem. Miért nem azt: megjelent az Isten kegyelme? Ez nem véletlen. Itt nem szószaporításról van szó, hogy Pál úgy írja: „üdvözítő kegyelem” jelent meg, mert tulajdonképpen megint a Szentírásnak egy nagy üzenete rejlik ebben a két szóban. Tudniillik Isten kegyelme azt jelenti, hogy nem azt kapod, amit megérdemelsz. Nem a haragot, hanem a kegyelmet. Nem kapod meg a büntetést. Az üdvözítés pedig azt jelenti: megkapod, amit nem érdemelnél.

Az egész Szentírás üzenete nemcsak az, hogy Jézus Krisztus meg akar bennünket valahonnan szabadítani, hanem azt jelenti, hogy Jézus Krisztus önmagában részeltet bennünket.

Ahogy az Egyiptomi kivonulásnál. Nemcsak az volt a lényeg, hogy kijöttetek Egyiptomból, hanem az: menjete be Kánaánba.

Tehát a Jézus Krisztusban megjelent szabadítás az embernek nemcsak azt jelenti, hogy szabad vagyok az ördög fogságából, hanem azt is jelenti, hogy szabad vagyok Jézus Krisztus követésére és szolgálatára. Mert a kegyelem azt jelenti: nem halsz meg, az üdvözítés azt jelenti: élni fogsz. Két külön fogalom. A kegyelem azt jelenti, hogy nem megy ítéletre. Az üdvözítés azt jelenti: bemegy az életbe. Ez a kettő együtt jár.

A hívőnek nem szabad megállnia ott: engem megszabadított Krisztus a bűnből, hanem a hívőnek abban az örömben kell járnia, hogy részeltetett önmagában, a vele való közösségben. (Jn 15 és még sok ige ugyanezt mondja).

Ne álljunk meg ott, hogy bennünket Isten kegyelmébe vett, hanem annak is örülnünk kell, hogy üdvözített bennünket. Odakapcsolt (így mondták a régiek, drága eleink) bennünket Krisztushoz.

Tehát a szabadítás egyszerre szakítás, elszakítás, ugyanakkor odakapcsolás Jézus Krisztushoz, az élethez. Az üdvözítő kegyelem jelent meg. Én ebben a szóban ezt látom, mert üdvözíteni nemcsak azt jelenti, hogy el ne kárhozzon, hanem azt is jelenti: üdvözüljön, hogy örök élete legyen.

1. KÉT ADVENT KÖZÖTT

A negyedik üzenete ennek az ígének az, hogy Istent semmi nem kötelezte arra, hogy Ő így forduljon hozzánk. Csak az Ő szeretete, kegyelme indította erre. Ekkor lesz még nagyobb számunkra az üdvözítő kegyelem.

Tulajdonképpen ezért ragyog fel a hívó embernek az üdvözítő kegyelem, mert megérti, hogy Isten erre nem volt kötelezve. Ebbe az Ő szabad kegyelme, szeretete, örök tanácsvégzése indította, hogy elküldje számunkra Jézus Krisztust, az Ő Fiát.

Ötödször: ezzel a verssel erre is figyeljünk: Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme — ezzel Pál apostol Isten igazmondását magasztalja. Különben Pál apostol Istennek az ígéreteit kellett volna, hogy magasztalja, mint az Ószövetségnek a hívői, az Ószövetség szentjei. Az Ószövetségben is a Jézus Krisztusban hívők Isten ígéreteit magasztalták.

Pál apostol ezzel átmegy egy örök adventbe, és azt mondja: szeretném magasztalni ezzel az Isten igazmondását. Tehát nem ígéreteit, hogy majd eljön, hanem igazmondását, hogy *eljött*. Nem ígéretét, hogy megjelenik, hanem igazmondását, hogy *megjelent*. — Múlt időben az Isten üdvözítő kegyelme. Egyik adventi énekünkben énekeljük: Igaz Isten, ígéretedben változhatatlan valóság.

Jelentse ezt nekünk ma az, hogy ha Isten ígért valamit, azt megteszi. Ígért neked valamit Isten? Légy egészen bizonyos benne, hogy megteszi. Előttünk ragyogjon ez az igazmondó Isten.

Ismerek olyan kedves testvéreket, akik vezetést kaptak egy-egy konkrét ígén keresztül is. Belekapaszkodtak, és ez tartja őket, hogy Isten meg fogja tenni.

Emlékszem egy kedves testvérünkre, aki a családjára nézve kapta Istennek ezt a vezetését és ígét: én és az én házam népe az Úrnak szolgálunk. Azt mondja: mindig odavitte a fiát (az egyik fia még nem akarta beadni a derekát, még járta a maga útját) a táblához: olvasd csak el! Isten ezt ígérte.

Tudnék még példákat mondani, amikor valamit ígér az Isten, és a hívőnek ebbe kell kapaszkodnia. Ha megígérte azt, ami beteljesedett, akkor az én életemre nézve is, amit nekem megígért, azt be fogja teljesíteni. Az úgy lesz. Az ámen. Ez a hit. Ez a hívó embernek a hite, hogy ez igaz, ez így lesz, ez ámen, az úgy van!

Így növeli advent a mi bizalmunkat az Úr felé, és így erősíti advent a mi hitünket az Úrban.

Végül: azt mondja nekünk ez a mai ige, hogy ez lett az alapja annak, hogy megtagadhassuk a hitetlenséget és a világi kívánságokat, és igazán, mértékteljesen, szentül éljünk e jelenvaló világban.

Én így fogalmazom meg most, mert erről majd fogunk beszélni: tulajdonképpen, hogy megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, *ez az a tőke, amelynek a hívó ember a kamataiból vígan és flottul megélhet e jelenvaló világban*. De ha nem lenne ez a tőke, akkor nem lenne kamat.

Valahogy így értsük meg, hogy milyen drága ez az alap, hogy megjelent Isten üdvözítő kegyelme. Ez olyan kapu, olyan ajtó, amelyen keresztül az Isten kegyelme beárad a világba és beárad az életünkbe, mert különben nem áradhatna be, ha nem jelenik meg Isten üdvözítő kegyelme.

Emlékszem arra a napra, amikor a gázt a falunkba bevezették. Nagyon vártuk, főképpen én, mert addig a kazán annyi szenet megevett, hogy az már borzasztó volt. Állandóan lapátolni kellett. Alig vártuk, hogy milyen jó lesz, ha megjön a gáz.

Mert megjelent Isten üdvözítő kegyelme. Ember, te, aki nyomorultul állandóan azon görcsöltél, hogyan fogsz üdvözülni. Jön egy út, jön Jézus Krisztus, a mi Urunk, akin keresztül megjelenik Isten üdvözítő kegyelme minden embernek. Azt mondja: tedd le a te hamis érdemeidet, tedd le a te görcsbe ránduló gyomrod, hogy el fogsz veszni, mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme.

Éppen ezért drága nekünk ez a mondat, és ez a boldog tény ad erőt, hogy megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, mely tulajdonképpen egyenlő Jézus Krisztussal. Tehát ez az üdvözítő kegyelem öltött testet. Úgy is mondhatjuk nyilván Jánossal: „Az ige testté lett”, de a Titushoz írt levél alapján nyugodtan mondhatjuk azt is: Az üdvözítő kegyelem testté lett, realizálódott Jézus Krisztusban. Láthatóvá vált.

Sőt János apostol milyen gyönyörűen mondja: szemünkkel láttuk, kezeinkkel tapintottuk az élet igéjéről. De elmondja János: igen, mi ezt tettük, de ti is boldogok vagytok, ha nem láttok, mert ti nem fogtok látni, de hinni lehet. Az éppen olyan értékű, mintha kézzel tapintanátok vagy látnátok a testileg megjelent Krisztust. Miért? Mert halljátok a róla szóló evangéliumot.

Könnyű beírni a szívünkbe, könnyű megjegyezni, könnyű ezzel elmenni. Majd nehezebb lesz erre alapozni és ennek a következményeit megélni (arról majd a jövő vasárnap hallunk, ha élünk), de ott van ez az alap. Más alapot senki sem vethet, amely vettetett. Erre az alapra ma írd rá: Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek!

Egyszer egy hegymászó csoport egy olyan hegyet mászott meg, ahol mondták előre az időjárás-előrejelzők, hogy hatalmas hóvihár lesz, ne induljanak el. De ők mégis elindultak. Egy völgykatlanba szorultak be. Persze hívták a segítséget, végül tudták: segítség csak egy helyről jöhet: felülről. Mert ide nem tud senki feljönni, nem tud senki megtalálni, csak felülről. Helikopterről tudnak bennünket kimenteni. Advent ezt jelenti: az ember számára segítség jött, az ember számára Istentől jött a segítség, az ember számára Jézusban jött a segítség.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy üdvözítő kegyelmeddel hajolsz hozzánk, nem ítélő, számonkérő haragoddal. Add, hogy egész életünket a te akaratodhoz szabjuk, hogy éljünk a te dicsőségedre, magasztalásodra, mint akik előtt felragyogott Krisztus, és Krisztusban az üdvözítő kegyelem. Aki nem azért jött, hogy minden problémát megoldjon ezen a földön, hanem azért, hogy a Sátán fogságából megszabadítson és az ajándékokban, amelyeket Isten készített az Őt szeretőknak, részesítsen.

Köszönjük, hogy így lehetünk mi meggazdagított emberek, hitben élő, szolgáló életet élő Krisztus-követők.

1. KÉT ADVENT KÖZÖTT

Add, hogy ha visszajössz, Jézus, hitben és szolgáló szeretetben találj bennünket. Tisztítsd meg népedet arra a napra, hogy boldog szolgálid lehessünk, akiket az ő Uruk, amikor hazajön, munkában találjon. Munkában Urukért.

Ámen.

Énekeljük a 630. éneket

630

Isten Báránya

✂ Rappard, Dora (1842-1923)

🎵 Rappard, Dora (1842-1923)

✂ Vargha Gyuláné (1863-1947)

Is ten Bá - rá - nya, Te ott a Gol - go - tán

Tel - jes győ - zel - met vet - tél a harc u - tán.

Üd - vöt ta - lál - hat már az e - gész vi - lág,

Mert meg - fi - zet - ted ott bű - nünk vált - ság - dí - ját.

Fenn - szó - val hír - de - téd a ke - resz - ten:

"El - vé - gez - tem, el - vé - gez - tem!"